

havde skaffet sig ret ubeherskede Udbrud. Saaledes levede der i det forrige Aarhundrede en Vendsyssel-Præst, »gale Sidenius«, som han kaldtes, hvem Datidens Præstekrønike rent ud nævner som en berygtet Slags- og Svirebroder, der sad paa Kroerne og drak Brændevin med Bønderne, og hvis Ustyrlighed tilsidst gik saa vidt, at han en Paaskedag midt under Gudstjenesten i Drukkenskab slog Degnen i Kirkegulvet, saa der sprøjtede Blod op paa Alterdugen. Dog, langt den overvejende Del af Slægten havde været fromme Kirkens Stridsmænd, adskillige af dem tillige belæste, ja lærde Mænd, teologiske Granskere, fuldt saa meget Forstands- som Følelsesmennesker, der i deres landlige Afsondrethed havde søgt Erstatning for aandeligt Samkvem i et stille, indadvendt Tankeliv, en stedse inderligere Fordybelse i deres egen, indre Verden, i hvilken de da altid tilsidst fandt Tilværelsens sande Værdier, dens rigeste Lykke, dens egentlige Maal.

Det var denne i Slægten nedarvede Ringeagt for alle timelige Tings Værd, der havde været ogsaa Johannes Sidenius' mægtige Værge i Livets Kamp og bevaret hans Ryg rank trods Armods Tryk og mangeartet Modgang. Men han havde i saa Henseende ogsaa haft en god Støtte i sin Hustru, med hvem han levede det inderligste og lykkeligste Samliv, skønt de egentlig ikke lignede hinanden. Ogsaa hun var et dybt religiøst